

OTROCKÁ KRÁSA

Ilka Pacovská

Albatros

Otrocká krása

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ilka Pacovská

Otrocká krása – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Sedmý smysl

OTROCKÁ KRÁSA

Otrocká krása

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina
3. díl – Únosce draků
4. díl – Vrať drakovi, co je jeho
5. díl – Průvodce ztracených

© Ilka Pacovská, 2014

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2014

ISBN tištěné verze 978-80-00-03587-1

ISBN e-knihy 978-80-00-05589-3 (1. zveřejnění, 2019)

Zábada Prokletých hor

Zuřivý plamen použil jemnou, nenápadnou magii, aby vyslechl matčin rozhovor se Sistinem. Matka jako Uznaná starší měla možnost si pozvat domů kteréhokoliv draka ze svého hnízda a žádný se neodvážil odmítnout. Sistin patřil mezi mudrce, a jindy by Karmaneuduna zdvořile přišla za ním. Plama zajímalo, proč se tentokrát zachovala tak neobvykle. Draci byli zvyklí na drsné magické způsoby, proto doufal, že jeho jemné naslouchací metody nebudou odhaleny.

„Proč jsem si vás vlastně pozvala,“ pokračovala dračice po úvodních zdvořilostních frázích, „zajímalo by mě, zda víte něco podrobnějšího o podzemí Prokletých hor. Pátrala jsem ve vlastní knihovně, ale nic užitečného jsem neobjevila.“

„Prokleté hory jsou pro draky tabu.“

„Ano. To vím. Ale svrbí mě šupiny na ocase. Někdo z našeho hnízda má trable. A pronásleduje mě neblahé tušení, že vycházejí právě z téhle oblasti.“

„Šupiny vás měly svědit před třemi týdny, kdy lidé v podhůří zabili naši dračici. Buď vaše předtuchy mají zpoždění, nebo za svěděním vězí nějakí příživníci z vaší jeskyně,“ odpověděl Sistin sarkasticky.

„No dovolte! Já mám domov čistý! Ale ráda bych slyšela odpověď na otázku,“ naježila se Karmaneuduna.

„Žádné záznamy o podzemí zmíněné oblasti nevlastním. Proč taky? Stejně se tomu kraji vyhýbáme.“

„Jste jeden z uznávaných mudrců, předpokládala jsem, že se zajímáte o všechno. A tohle je důležitá součást naší historie.“

„Staráte se o jiné věci, než byste měla. Kdybyste pozvedla morálku a hrdost našich mladých, neutíkal by nikdo z nich hledat dobrodružství do lidského světa a neskončil s potrhanými křídly a proseknutým hrdlem.“

„Co mi vlastně vyčítáte? Dobře víte, že jsem chtěla, aby ochránci prošetřili její smrt. Ale přehlasovali jste mě. Dokonce i vy osobně jste vystoupil proti mému návrhu. Proč jste nepřipustil vyšetřování?“

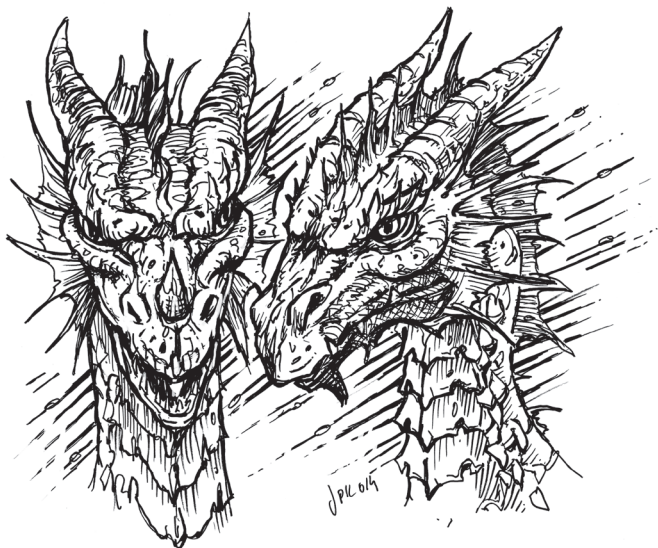
„Nebudeme se doprošovat lidí! Nejsem sám, komu se nelíbí vaše úzké vazby k té havěti. Jediné, co bychom uvítali, je přímé potrestání viníků. Ty vaše diplomatické tanečky už lezou celému hnízdu krkem. Máte víc přátel mezi lidmi než mezi draky. Doufám, že oceníte mou nepřikrášlenou upřímnost.“

„Přímá odvěta by dřív nebo později vedla k ozbrojenému střetu draků a lidí. A vůbec nejsem přesvědčená, že by se vítězství přiklonilo na naši stranu.“

„Rozumím. Jistíte se kvůli svému nejmladšímu, který je drakem jenom napůl. On by byl v boji první, koho by nepřítel zabil. Já vás chápu, ale jako Uznaná starší byste měla být tvrdší. I na vlastní rodinu!“

„Jste úplně vedle, Sistine. A navíc nejsem ani slepá ani hluchá. Spolu s mrtvou dračicí zmizel z našeho hnízda i její stejně starý přítel. Čím to, že dopustil smrt své vrstevnice? Kde byl, když lidé zabíjeli jeho družku? Co přesně se u osady Pustinka přihodilo?“

„Já...“

„Počkejte, až domluvím! Jestli se domníváte, že nevím o Nosatci, tak jste na omylu! Nic jsem nenamítala, protože jsem doufala, že přinese informace o příčinách konfliktu. Jenže se nevrátil ani on! Zmizel, jako by se do země propadl. Je-li mé podezření správné, vynese na světlo dračí zradu. To byste chtěl? Co když našli a odpečetili vstup do podzemí Prokletých hor? No...? Teď mluvte!“

„Pošleme další zvědy.“

„Ne! Podívám se tam sama!“

„Uznaná starší, to není dobrý nápad.“

„Chcete snad jít se mnou?“

„Jako učitel mám nekonečnou řadu povinností, které za mě nikdo nepřevzme. Nemohu na tak dlouho... Doufám, že mě chápete.“

„Jistě! Už vás nebudu zdržovat,“ odměřeně sykla dračice a Plam se stáhl z doslechu.

Prokleté hory? Název mu byl povědomý. Už ho někdy slyšel, ale nemohl si vybavit, při jaké příležitosti. Znepokojivá byla i informace o mrtvé dračici. Oficiálně se mluvilo o smrtelné nehodě. Ale Sistin se zmínil o proříznutém hrdle. Co se doopravdy stalo? A proč ty tajnosti? Něco se děje a matka má problém, kterému se ostatní draci vyhýbají. Přemýšlel, s kým by se mohl poradit. Mezi draky důvěrného kamaráda neměl a Hanka toho zatím o jejich světě moc neví. Napadl ho pouze Vron, který byl v době, kdy působil jako kouzelný džin, jeho vychovatelem. Moc si přál matce pomoci, ale jak? Vzdychl a pokusil se oslovit Hanku. Ani on ani dívka nikdy nelitovali, že si vyměnili část osobnosti. Díky tomu dokázali vycítit náladu i své pocity a vzájemný kontakt naskočil ihned, jak na sebe pomysleli.

„Plame! Jak se máš? Už ti taky začala škola?“

„Ne, ještě ne. Až zítra.“

„Děje se něco?“ zeptala se zaraženě, když místo škádlivého kontaktu vycítila napětí.

„Máš někde poblíž Vrona? Potřeboval bych se ho na něco zeptat.“

„Copak jsi zapomněl? Ochránci ho požádali, aby pro ně pracoval jako hledač talentů. Zdržel se akorát na svatbu Nika a Pauly. Hned potom odešel.“

„Aha, o svatbě jsi mi vyprávěla, na zbytek se nějak nepamatují.“

„Jasně! Moje povídání o oslavách tě nudilo a poslouchal jsi jen napůl ucha,“ zasmála se Hanka, hned však zvažněla.

„Nevím sice, kde Vron je, ale pokusím se ho oslovit.“

Uvolnila se a představila si černý krystal se stříbřitě zářivou ploškou uprostřed. Chvilí trvalo, než ožil kontaktem.

„Kdopak mě ruší? Hanka? Snad už se ti po mně nestýská,“ ozval se vlídně. „A Plam je s tebou? To je milé překvapení.“

„Jak se máš?“ zeptala se dívka.

„Výborně. Toulám se světem a přináším naději nadaným mrňousům. Jsem ti vděčný, žes mě povzbuzovala, abych tuhle práci vzal. A co vy, jak se daří vám?“

„Znáš to, začala škola a hned nás zapřáhli,“ vzdychla, „šprtáme cílenou vizualizaci a pokoušíme se ji promítnout do obrazů. Je to příšerně těžké.“

„Hlavně jestli tě probírané kouzlo baví.“

„Ani moc ne... Ale volám tě vlastně kvůli Plamovi. Potřebuje se na něco zeptat,“ propojila v mysli oba krystaly, aby mohli hovořit přímo.

„Ahoj, Plame, doma všechno v pořádku?“ oslovil draka Vron.

„Zatím ano. Akorát matka má starosti. Vyptávala se mudrců na Prokleté hory. Mám pocit, že jsi mi o nich kdysi vyprávěl, ale nemohu si vybavit co.“

„Prokleté hory? Hrome, už si nevzpomínám...“

„Jsou pod nimi chodby nebo jeskyně...“

„Aberilské podzemí! Už vím! Vypráví o něm pradávná sága o dračí lásce. Jednou jsem ti ji četl ze svitků ve vaší knihovně. Ale Karmaneuduna nám svitek zabavila, že není vhodný pro dračí děti.“

„Na ságu si nepamatuji. O čem byla?“ zeptal se Plam.

„Pokud si dobře vzpomínám, začínala asi takhle: V dobách prapředků narušili tabu Prokletých hor dva mladí zamilovaní draci. Schovávali se tu před příbuznými, kteří měli proti jejich vztahu námitky. Jednou, už si nepamatuji, co je k tomu dohnalo, se museli ukrýt ve skálách. Vstoupili do Aberilského podzemí a usnuli tam. Když se probudili, beztvářý je vyzval, aby šli spolu s ním hlouběji do skal. Drak poslechl, ale dračice se polekala a bezhlavě podzemní prostory opustila. Teprve když stála venku na slunci, zastyděla se za svou zbabělost. Nedokázala se však přinutit

k návratu do Aberilského podzemí, protože si vzpomněla na varování rodičů. Už na mou duši nevím, jakými slovy svitek popisoval hrůzy zdejšího podzemí, jen z toho vyplynulo, že je nutné každého draka, co tam vlezl, co nejdřív zabít, jinak přinese mezi ostatní zhoubnou nákazu. Vyprávění se týkalo hlavně dračice. Dospěla k rozhodnutí, že svého milovaného musí zabít, aby zachránila svět. On potom vyšel ze skal a beztvářý ho nutil, aby na svou družku zaútočil. Jenže on ji miloval tolik, že jí sám nabídl hrdlo, které mu rozerval a pak s ním setrvala do hořkého konce. Jestli se nemýlím, pokračovalo vyprávění tím, že nad ním truchlila, dokud se neproměnila v plačící skálu.“

„A co byl zač ten beztvářý?“ zeptala se zvědavě Hanka.

„To netuším,“ odpověděl Vron, „s tímhle výrazem jsem se při čtení setkal poprvé a naposledy. Svitek tvrdil, že nikdy nevychází ven ze skal. Víc si nepamatuji.“

„Zvláštní pověst,“ zadumaně se ozval Plam, „nevzpomínám si na žádný jiný příběh, v němž by se mluvilo o velké dračí lásce. Je povzbuzující vědět, že existuje i mezi námi draky. Obvykle se naši samci vytahují tím, jak si je dračice volí kvůli jejich síle, barvě nebo schopnostem. Za nejsilnější citový projev jsem zatím považoval slůvko sympatická. Ale láska? Tu snad černí draci ani neznají.“

„Můžeš být výjimkou i v tomhle směru, Plame,“ snažila se ho povzbudit Hanka.

„Tobě se to mluví,“ vzdychl drak, „lidem stačí se na sebe jen kouknout a hned jsou zamilovaní. Nám se nic podobného nestává.“

„Ale mohlo by,“ usmál se Vron, „třeba jednou odhalíš výhody své namíchané osobnosti.“

„Díky za útěchu,“ vzdychl Plam a ukončil spojení.

„Zdá se mi nervózní,“ starostlivě podotkl Vron, „kdyby se něco semlelo, dej mi vědět a já se vrátím.“

„Pokusím se z něj vytáhnout, o co jde,“ slíbila Hanka.

Potěšilo ji, že je Vron se svým novým posláním spokojený. Dlouho váhal, než si zvykl na představu, že opustí Santarenu. I Zachariáš ho pobízel, aby vyrazil do světa. Vysvětloval Vronovi, že je všude klid a že je ho škoda na to, aby jen chodil nakupovat zásoby pro Kouzelné zahrady. Ani kluci Mojeranovi nepotřebují dohled, spořádaně studují magickou školu v Polutě, takže má šanci cestovat a být užitečný. A Nik barvitě líčil, do jakých potíží se mohou dostat lidé s výrazným sedmým smyslem, když je škola nenaučí, jak si s magií poradit. Děti, které nemají příležitost se vzdělávat, je všude po světě plno. Některým stačí jen finanční příspěvek, ale občas je potřeba pomoci i jinak. Prohlásil, že Vron má ty nejlepší předpoklady nadané jedince najít a zachránit je pro spořádaný život. Hledače talentů může dělat jen člověk, který má plnou důvěru Bdelých a ochránců. Nakonec přítele přesvědčili.

„Učíš se, nebo si povídáš s Plamem?“ drcnul do Hanky Rafan, když šel kolem jejího křesla.

„Už jsme dopovídali,“ usmála se a odlovila tulíka ve svých vlasech. Chvilku se nechal drbat na krku, pak se vysmekl a prudce vyrazil, aby Svátovi ukradl poslední sušenku ze stolu.

„Jak se má?“

„Je nervózní. Matka prý má starosti. Chtěl mluvit s Vronem a ptal se na Prokleté hory.“

„Co je s nimi?“

„Vím já?“

„Z tebe to dneska leze jak z chlupaté deky. Co mu odpověděl Vron?“

Hanka postřehla, že i Sváťa se zájmem zvedl hlavu od knihy. Převyprávěla jim proto rozhovor slovo od slova. Když zmlkla, všimla si, že Rafan ztuhl a zasníl se. Netrvalo to déle než pět vteřin, ale Hanku zamrazilo v kostech. Zнала

jeho pohled. Kamarád měl vizi. Rty stažené do přísné linky signalizovaly, že nepatřila mezi příjemné.

„Cos viděl?“ uhodila na něj a měla co dělat, aby se jí nechvěl hlas.

Rafan se k nim pomalu otočil a olízl si rty. Chvilku se zamyslel, jako by zvažoval, zda je má zasvětit, ale nakonec promluvil: „Moc jsem toho nerozeznal, byla tma. Nik se odhodlával se svým tulíkem k nějaké akci. Přípravovali se na to, že zemřou. Smrt číhala hned za rohem...“

„Ale umírat jsi je neviděl?“ ujišťoval se Sváťa.

Rafan zavrtěl hlavou.

„Možná bych měla Nika varovat, aby nelezl do tmy,“ navrhla Hanka.

„A co myslíš, že by ti na to řekl?“ ušklíbl se Rafan.

„Že je ochránce a musí jít, kam je potřeba.“

„Přesně.“

„Už dlouho jsi neměl vize.“

„Měl, jenže je umím potlačit nebo usměrnit. Tahle byla silná, nedokázal jsem se jí ubránit. Ale k čemu mi je? Jak můžu zachraňovat Nika? Před čím ho mám varovat, když nebylo pořádně nic vidět?“

Rafan vstal z křesla a rozčileně přecházel po pokoji. Tulík se krčil na jeho rameni a při jedné prudké obrátce zaťal drápky i do krku.

„Nešiko!“ hrábl po něm nevlídně Rafan a vzal ho do dlaně. „Co kdybys mi radši poradil, co mám dělat?“

„Tulík ví a poradí. Ty zachráníš Lotrandu,“ promluvil Plavík nahlas.

„Cože? A před čím?“

„Až bude čas, tak povím,“ naklonil tulík hlavičku a podržel se za uchem.

„Vnímal jsi vizi spolu se mnou, že?“ měřil si svého malého přítele přísným pohledem.

„Plavík viděl víc. Nik ztracený, Lotranda sama opuštěná, v nebezpečí. Ale ne teď, přijít až později.“

„Nerozumím ti,“ zaváhal Rafan.

„Obraz možná vůbec nenastat,“ snažil se tulík o vysvětlení, „ale spíš ano. My potom jít a zachraňovat Lotrandu.“

„Máš představu, kdy a kde k tomu dojde?“

„Plavík neví, od čas teď dlouhá mezera.“

„Tulíci umí všechno báječně objasnit,“ usmál se navzdory situaci Sváta a načal další balíček sušenek. První podal Plavíkovi. Ťukl prstenem na své školní hodinky a zeptal se tančícího jednorožce, kde se nacházejí Prokleté hory.

„Tento název se vztahuje k několika pohořím,“ začal recitovat hodinkový jednorožec a popsal místa, kde je možné se s tímto pojmenováním setkat.

„Ještě se ho zeptej na Aberilské podzemí,“ napovídala Hanka.

„Tato informace patří do kategorie nepřístupných,“ oznámily hodinky.

„A zase víme starou belu,“ smutně pokrčila rameny.

„Ne tak docela,“ zamyslel se Rafan, „kdyby místo neexistovalo, hodinky by oznámily, že informace není k dispozici. Ale odmítnutí odpovědi znamená, že je jeho poloha z nějakého důvodu utajena.“

„Musím zítra z Plama vytáhnout, proč se Vrona na Prokleté hory ptal,“ ukončila Hanka debatu.

Láska na první pohled

Druhý den na ně ve škole čekalo první testovací dopoledne. Profesorka Stínová zavedla všechny, kdo u ní studovali vizualizaci, na louku, kde se tyčil průhledný hranol, velký asi jako školní skříňka na šaty. Hanka se jako obvykle posadila co nejdál od Patrika a Reného Pohromakových, protože od nich člověk nemohl čekat nic dobrého. Zato Tulian se s nimi rychle skamarádil. Každou chvíli se něčemu společně smáli, až je musela profesorka napomínat. Sváťa na vizualizaci nechočil, zapsal se na práci s rostlinami. Rafan se posadil vedle Hanky.

„Dávejte pozor, prosím, nebudu to znovu opakovat,“ zatlaskala profesorka Stínová a všichni ztichli.

„Zatím nejste natolik zdatní, abyste obraz převedli do vzduchu vlastními silami. Proto použijete hranol, jehož vnitřní podpůrná energie vám pomůže. Vaším úkolem je zjistit, co se v místě, kde teď hranol stojí, odehrálo včera dopoledne v šest hodin. Snažte se o poctivé zobrazení toho, co vycítíte, a nenechte se zmást tím, co viděli ostatní. Dvanáct bodů dostanou ti, kdo vizi znázorní naprosto přesně, za každou chybičku vám strhnu tři body. Můžeme

začít. Vidím, Patriku Pohromaku, že máš plno energie, tak se pojd' předvést jako první.“

Hanka pozorně sledovala spolužáky. Obraz v hranolu byl až na drobné odchytky vždycky stejný. Přiletěl hnědý strakatý ptáček a usedl na větev. Největší rozdíly byly v podobě větve. Občas se zasmáli, když byl někdo nešikovný a ptáčkovi chyběly nohy nebo zobák. Nakonec došlo na Hanku.

Nespěchala a dopřála si plné soustředění. Překvapeně zjistila, že větev vůbec nevidí, a dokonce i ptáčkův zobák chybí. Poctivě zobrazila svou vizi a zaslechla řehot spolužáků.

„Kdyby neopisovala, možná by se nezmohla ani na ptáka,“ rozeznala posměšný Patrikův výrok. Zrudla a spěchala se posadit. Po ní nastoupil Rafan. Překvapeně konstatovala, že jeho obraz má ještě méně podrobností než její. Ptákovi chyběl zobák, nohy... a ocásek byl sotva viditelný.

„Hele, měl by sis od ní sednout dál, třeba je blbost nakažlivá,“ chechtal se René. Rafan si ho nevšiml a vrátil se k Hance.

Jako poslední přistoupily k hranolu Julie s Gitou. Sestry se předháněly v podrobnostech. Jejich obrazy byly barevné a pták měl nejen dlouhý barevný ocas, ale i krásnou chocholku na hlavě.

„Výborně,“ pokývala Stínová hlavou, když se všichni vystřídali, „nyní už víte, jak se s hranolem zachází a dovedete do něj promítnout obraz. Příští testovací hodiny budou individuální a nebudete mít šanci opisovat, ani se inspirovat tím, co jste viděli u ostatních. Teď si ukážeme, jak se kdo dokázal přiblížit skutečné vizi.“

Pohlédla na hranol a v něm se objevil přesně stejný obraz, jaký předvedl Rafan. Všichni zaraženě ztichli a dívali se jeden na druhého.

„Jak vidíte, dokáže vaše představitivost doplnit i to, co ve skutečnosti chybělo. Je nutné se na vizi soustředit a interpretovat ji přesně. Jakékoliv přikrašlování ubírá na věrohodnosti vašeho umění. Naučte se zkoumat podrobnosti, jinak nedokážete v tomto oboru uspět.“

Postupně jim přidělila body. Jediný Rafan získal plný počet. Hanka za nohy a ocásek přišla o polovinu bodů. Další dva spolužáci získali tři body a ostatní odešli z hodiny s prázdnou.

„Jak to, že tě jejich nechutné poznámky vůbec nevyvádějí z míry?“ otočila se Hanka na Rafana, když Pohromakovi zmizeli v bráně.

„Těší mě, že si to myslíš,“ ušklíbl se na ni kamarád, „dokážou mě pořádně nadzvednout, ale nedávám na sobě nic znát a tím jim беру vítr z plachet.“

„Kéž bych to taky uměla,“ zavrtěla bezradně hlavou.

„Zkus to. Oni se baví tím, že tě vytočí. Když nebudeš reagovat, přestane je popichování bavit.“

„Hm. Na můj účet se nikdy bavit nepřestanou. Nechápu, co na nich Tul vidí.“

„Miluje supervolon stejně jako oni. A je princ. Pohromakům lichotí jeho zájem.“

„Když je vidím, ani nemám chuť jít po obědě na setkání kroužku. Zase tam budou zaclánět.“

„Nebud' labuť. Proletíme se, okoukneme, jaké talenty se letos urodily, a pomůžeme Ferinové, kdyby s nimi měla moc práce. Bude legrace. Práce s nováčky tě přece baví.“

„Docela jo. Máš pravdu. Nenechám si dvěma hloupými kluky zkazit celý školní rok.“

„Moje slova,“ souhlasně přikývl Rafan.

„Teď mám Dianu Renu a magické předměty, co ty?“

„Vyšší mimodruhovou diplomacii, ale nevím nevím, jestli vydržím, zatím je neuvěřitelně nudná.“

Očarovávání předmětů a fixaci magie si Hanka zvolila jako doplňkový kurs. Z toho, co se nabízelo v době, kdy měla volno, vypadal nejzajímavěji. Sem naštěstí žádný z Pohromaků nechodil a mohla se bez problémů soustředit na učivo. Zástupkyně ředitele naštěstí dávala přednost praxi před teorií, což Hanku těšilo. Každý z nich obvykle dostal na svůj stolek dva stejné předměty. Jeden byl očarovaný, druhý ne. Tentokrát na ni čekaly dvě hůlky a peříčko. Když se pírka dotkla první hůlkou, zdvihlo se na chvíli do vzduchu. Jejím úkolem bylo přijít na to, jak hůlka funguje, a pokusit se vložit podobnou magii i do té druhé, zatím prázdné. Profesorka jim vždy nechala dostatek času na vlastní zkoumání a teprve potom jim pomohla radou nebo ukázkou. Hanka se soustředila na svůj úkol a ani si nevšimla, že do místnosti vstoupil někdo další. Teprve když učitelka zavedla příchozího k prázdnému stolku vedle ní, zdvihla hlavu. Překvapeně vykulila oči na novou spolužačku. Anděla! Anděla Pohromaková! Kde ta se tady vzala? A že Rafan nic neřekl? Nebo o ní snad neví?

„Ahoj Hanko,“ kývla na ni známá tvář.

„Ahoj. Kde se tu bereš?“

„Táta nás chce mít pohromadě a znovu mě přihlásil sem. Akorát jsem v Renoru musela dokončit pár zkoušek, takže jsem dorazila až dnes.“

„Rafan o tobě ví?“

„Ještě ne. Doufám, že bude překvapený,“ usmála se rozzářeně Anděla.

„Zaskočí mu oběd, až tě uvidí v jídelně,“ ušklíbla se Hanka vesele.

„Ale ale, dámy! Prosím o klid! Povídat si můžete, až skončíme. Teď se věnujte úkolům, a neztrácejte zbytečně čas,“ napomenula je profesorka.

Obě se na ni provinile koukly a sklonily se k předmětům na lavici.

Na konci hodiny Hanka klepla Anděle na rameno: „Odpoledne se jdeme kouknout na úvodní setkání supervolnového kroužku. Jestli můžeš, zastav se.“

„Díky. Moc ráda,“ usmála se na Hanku Anděla a zmizela v rámu dveří.

Už není tak protivná jako dřív, pomyslela si Hanka. Na rozdíl od svých bratrů se nechovala povýšeně ani arogantně. Zapátrala v paměti, proč ji kdysi nesnášela. Pak nad svými úvahami mávla rukou. Prostě je z ní normální, docela fajn holka.

V jídelně se sešla se Svátou a Rafanem. Dokonce byl volný jejich oblíbený stůl. Než se usadili, odstrčila Rafa k židli v rohu: „Dneska si sedni sem!“

„Změna zasedacího pořádku? Co se děje?“ zajímal se, ale bez odmlouvání se posadil na nové místo.

„Abys měl přehled.“

„A co má sledovat?“ divil se Sváta. Otočil se tázavě na Rafa, jestli ví, o co jde, a zastihl ho fascinovaně zírajícího s otevřenou pusou.

„Co je?“ otočil se směrem do místnosti, avšak Hanka ho připlácla zpět na židli a přitiskla si prst na ústa. Rafan se mezitím vzpamatoval a sáhl po lžici na polévku.

„Ale polévka už není horká,“ smála se Hanka, když viděla, jak lžící jezdí v talíři a vůbec nejí.

„Kde se tu vzala? Proč mi nic nenapsala? Jak o ní víš?“ zasypal Hanku přívalem otázek.

„Zase chodí do školy s námi. Na zbytek se musíš zeptat jí. A nečum tak nápadně, nebo si tě její bráchové všimnou,“ napomenula kamaráda.

„Páni,“ rozzářil se Rafan a odstrčil polévku, „letos se mi bude ve škole líbit.“

Tulík mu sklouzl po rukávu, přeběhl po stole a vyšplhal na Sváťovo rameno. Přitiskl se k jeho tváři a otočil mu ocásek kolem krku.

Hanka udiveně sledovala Plavíkovu reakci: „Co mu je?“ Sváťa se na ni podíval se zvláštním výrazem v očích.

„Možná vnímá, na co myslím. Právě jsem uvažoval o nabídce, kterou jsem dnes dostal,“ podrbl malého tvorečka za oušky, „jenže když na ni kývnu, studium u druidů by trvalo půl roku a během té doby bych se musel zříct všech kontaktů s vnějším světem. Je to lákavé, ale odloučení od vás a od domova... Zdá se mi dlouhé.“

Sváťova řeč konečně vytrhla Rafana z transu.

„Co ti vlastně, brácho, nabídlí?“ otočil se na něj.

„První z dvanácti stupňů, kterými musí každý druid projít.“

„To je úžasné! Něco podobného jsi přece vždycky chtěl,“ usmál se Rafan.

„Ano. Ale proč takové dlouhé odloučení od světa?“

„Asi mají ke své podmínce důvod. Pokud tě jejich nabídka láká, neváhej a jdi do toho!“

„Mám tři dny na rozmyšlenou a nejsem si jistý, jestli nastala pravá chvíle.“

„Večer doma si o tom popovídáme,“ ukončil najednou Rafan debatu a zvedl se, aniž pozřel jediné sousto. Tulík jen taktak stihl vyšplhat zpět na jeho rameno.

„Klidně běž, já tvůj tác odnesu,“ chápavě se usmál Sváťa a přitáhl si Rafanův talíř. Omluvně pohlédl na Hanku a pustil se i do porce svého kamaráda.

„Jen aby tě druidové uživili,“ podotkla Hanka, když do štíhlé postavy zmizel druhý příděl jídla.

Po obědě zašli na chvíli k řece. Teplý podzim roznášel kolem plno vůní a plynoucí voda uklidňovala. Hanka Sváťu přesvědčovala, že by měl podobně jako Vron jít za tím,

co ho baví. Podobná příležitost se mu už nikdy nemusí naskytnout. Mohl by litovat, že ji promarnil.

„Půl roku uběhne jako voda,“ kývla směrem k říčnímu proudu.

„Snad máš pravdu,“ vzdychl a strčil si do pusy stéblo trávy.

„A ve vzdělání postoupíš o kousek dál. Možná budeš jednou ve velké radě rozhodovat o osudu Magického lesa.“

„To sotva. Mám jinou představu o životě.“

„Jasně. Budeš mít dům uprostřed krásného zdravého lesa.“

„Uprostřed zeleně, květin a ptáků... Kdoví co bude za pár let. Víím jen, co bude za pár minut.“

„A co?“

„Začne supervolonový kroužek. Jestli si nepospíšíš, přijdeš pozdě.“

„A hrome, ani jsem si nevšimla, jak čas letí,“ oprášila si Hanka písek z oblečení a oba vyrazili bránami k louce jednorožců.

Na ní už bylo živo. Snad ještě nikdy se tu nesešlo tolik lidí najednou. Malí zájemci se nejspíše rozhlíželi po starších kamarádech a Rafan pomáhal Ferinové dopravit na louku všechna použitelná prkna. Dalšího pomocníka neznali. Vypadal dospěle a Hanka přemýšlela, kdo to asi je.

Profesorka pokynula přítomným, aby se rozsadili kolem na trávu. Počkala, až se zklidní šum, a kývla na neznámého pomocníka.

„Všechny vás tu vítám a jsem nadšená, že vás dorazilo tolik. Kdo ještě nezná našeho nového asistenta, představuji vám Vincenta Šarmanta. V prvním ročníku bude pomáhat při výuce základů magie a povede zájmový kroužek zaměřený na speciální magické efekty. Zároveň je vítanou posilou našeho supervolonového kroužku. Skvěle létá, a co hlavně, je výtečným choreografem hromadných vy-

stoupení. Jestli si, vy starší, ještě vzpomínáte na vydařené vystoupení sedmi princezen, bylo nacvičené právě podle jeho návrhu.“

Všichni uznale zatleskali mladému muži na uvítanou. Zářivě se usmál a veselé, uhrančivě tmavé oči podtrhly jeho okouzlující zjev. Hanka skoro zapomněla dýchat, když na ni na okamžik spočinul jeho jiskřivý pohled.

V následující chvíli profesorka požádala nově příchozí, kteří už někdy létali, aby předvedli, co umí. Dva malí kluci vypadali slibně a malá holčička, která prkno pomalu ani neunesla, všechny překvapila svou obratností a radostí z létání. Pak přišla řada na ostatní. Tulian se vytasil s prknem nejvyšší kategorie. Všichni kolem si se zájmem prohlíželi nejnovější supervolonový model.

„Špičkový model nikomu sám o sobě úspěch nezaručí,“ zamračila se profesorka na Tuliana, „vím, že dobře létáš, ale ve škole bys měl možná používat zdejší vybavení. Tohle ještě není povoleno ani na závodech.“

„To je jen otázka času, paní profesorko,“ zašklebil se na ni René a Hanka nechápala, kde bere tu drzost se chovat k Ferinové tímhle způsobem. Ani učitelka nevypadala, že ji těší, jak se k ní bratři Pohromakovi chovají. Když si Hanka vzpomněla na problémy, co v minulosti profesorce způsobili... Divila se, že je tu učitelka vůbec snese.

„Možná by ses, Vincente, mohl věnovat našim největším talentům,“ oslovila Ferinová asistenta a kývla směrem k nejstarším klukům.

„To bych jistě udělal s největší radostí,“ zazubil se oslovený na Tuliana a kluky kolem něj, „ale dostal jsem úžasný nápad na skupinové vystoupení starších dívek a malé Jasny. Ještě na tom trochu zapracuji a garantuji vám, že to bude fantastický úspěch. Jen si malinko prověřím umění zdejších slečen, jestli proti tomu nic nemáte.“

Profesorka se zatvářila, jako by kousla do šťovíku, ale přikývla: „No dobrá, jak myslíte. Nechci vám bránit v rozletu.“

„Mohu vás poprosit, dívky, abychom se společně kousek proletěly,“ oslovil Hanku, Gitu, Julii a Andělu.

Chtě nechtě musela Hanka obdivovat jeho eleganci a vybroušený styl. Působil sice maličko agresivně, ale jí to připadalo vzrušující. Doletěly s ním na druhý konec louky a přistály těsně vedle něj. Ukázal jim několik postojů a radil, jakým způsobem přejít do další pozice. Ke každé dívce přišel jednotlivě a opravoval postoj nebo polohu rukou.

Hance jemně natočil dlaň a vedl její předloktí požadovaným směrem. Jeho dotyk způsobil, že se celá zachvěla.

„Je úžasné, jak létáš,“ řekl tiše, „vidím, že to máš v krvi. Pár drobných detailů a budeš dokonalá. Nikdy jsem neviděl větší talent.“

Podívala se mu do očí a málem se jí podlomila kolena. Je možné, že by někdo tak úžasný a dokonalý měl zájem právě o ni? Nemohla tomu uvěřit. Ale mladíkův pohled skoro pátil. Jestli existuje láska na první pohled, pak mě to postihlo právě teď, pomyslila si cestou zpět a její srdce zpívalo štěstím. Než se vzpamatovala, byli už na cestě domů.

Rafan jí luskl prsty před obličejem: „Probud' se, spící princezno, na sny je dost času v posteli. Chováš se dneska hůř než já.“

„Asi jsem se zamilovala,“ pokrčila rameny. Rafan se koutkem oka podíval na Sváťu, který se tvářil jako smutné zatoulané štěně. Hanka si ve své euforii ničeho nevšimla. Hned po večeři zapadla do své malé ložnice, kde mohla nerušeně dát průchod krásným snům a představám. Kluci zůstali v pokoji a Rafan přinesl Sváťovi čokoládu, kterou měl schovanou právě pro krizové situace.

„Rozhodl jsem se, že jejich nabídku přijmu,“ vzdychl, zatímco čokoláda pomalu mizela v jeho puse, „nemohl bych se koukat, jak Hanka flirtuje s tím nechutným krasavcem, co se dnes objevil na supervolonu. Já ji pořád miluju, a i když jsem poslechl tvou radu, abych na ni nedotíral, není to nic platné. Jako kdybych neexistoval.“

„Jo, kámo, s ženskejma to není jednoduchý,“ chápavě přikývl Rafan, „nikdy nevíš, co je napadne. Ale věřím, že ses rozhodl dobře. Než se vrátíš, určitě ji poblouznění přejde.“

„A co když bude vzájemné?“

„To bych se divil. Tenhle maník je sice přitažlivější a navoňenejší, ale mám z něj nepříjemný pocit a Anděla taky. Hádala bych, že naše Hanka nebude typ partnerky, kterou hledá. Vsaď se, že holkám plete hlavu jen pro zábavu, aby nevyšel ze cviku.“

„Myslíš?“

„Netrap se tím a zkus zabodovat u druidů.“

„A co když tu zatím Hanka provede nějakou pitomost?“

„Máš pocit, že pořád ještě nedostala rozum?“ zasmál se Rafan.

„Nevím,“ odpověděl Sváťa nešťastně, „ona má vzácný dar vždycky se dostat do potíží, aniž by přemýšlela. Budu mít o ni strach.“

„Nemůžeš ji držet za ruku, když o to nestojí.“

„Ráno se sbalím a odejdu.“

Rafan mu tulíka posadil na rameno a šel se umýt. Víc pro svého brášku udělat nemohl. Jeho beznadějná láska ke starší Hance neměla řešení. Snad mu půlroční odloučení udělá dobře.

Ráno Hanka překvapeně hleděla na Sváťa, který svíral zavazadlo a přišel se rozloučit. Usmála se na něj a dala mu pusku. Nejdřív mu ji chtěla dát na tvář, ale v poslední chvíli si to rozmyslela a zvolila kamarádova ústa.

„Měj se tam hezky,“ popřála mu.

„Nápodobně,“ odpověděl vlídně, „hlavně se tu zatím nenamoč do žádného maléru.“

„Bez starosti,“ zašklebila se na něj rošťácky a přátelsky ho plácla po zádech.

Dívala se se smíšenými pocity, jak odchází. Vzpomněla si na svůj nucený pobyt u sirén a na to, jak se u nich cítila opuštěná. Potřásla hlavou, aby zahнала nevíтанé myšlenky.

Pocit ztráty ji opustil v okamžiku, kdy při příchodu do školy zahlédla Vincenta. I on ji spatřil a s úsměvem jí zamával. Celá zrudla a rozzářila se. Najednou jí každý den připadal jako zázrak. V učení sice trochu pokulhávala, ale kvůli tomu se svět nezboří. Upínala se hlavně na jediné odpoledne strávené v supervolonovém kroužku. Vincentova pozornost, kterou jí při nácviu nových obratů a figur projevoval, pro ni znamenala vrchol štěstí.

„Neměla bys zítra čas mi pomoci při úklidu skladiště?“ zeptal se jí jednou tiše.

Rozzářeně přikývla.

„Tak zítra ve čtyři,“ mrkl na ni spiklenecky.

Měla pocit, že se zítřka ani nedočká. Střídavě ji zaplavovalo štěstí a hned potom strach, že pro Vincenta nebude dost dobrá. Když viděla, jak nad ní Rafan bezradně vrtí hlavou, neodvážila se přiznat, kam se chystá, a vymluvila se na žaludeční potíže.

„Baf,“ ozvalo se za ní, když otvírala dveře do skladiště. Příšerně se lekla. Byl to ale Vincent a rozesmál se, když uviděl její výraz.

„Moc se omlouvám, má vílo, nechtěl jsem tě vyděsit,“ pohladil ji po rameni.

Vstoupili dovnitř a v šeru začali rovnat věci, které někdo jen tak naházel na zem a neobtěžoval se je umístit do regá-

lů. Uličky byly úzké, takže se každou chvíli museli vzájemně vyhýbat a moc se nasmáli, když jim to nešlo. Náhle si Vincent Hanku přitáhl blíž k sobě a velice něžně ji políbil. Ještě nikdy nezažila nic tak úžasného. Tělem se jí rozlilo zvláštní rozechvění. Doufala, že bude pokračovat, ale Vincent ji jen něžně líbnul na nos a znovu začal uklízet. Když skončili, políbil ji ještě jednou.

„Přijdeš příští týden zase?“ zeptal se jí.

„Budu se těšit,“ přikývla a pomyslela si, že svět je prostě nádherný.

Už chápala Rafana a Andělu. Toužila, aby její vztah s Vincentem vydržel stejně jako jim. Vznášela se na svém soukromém růžovém obláčku a na všechny se vlídně usmívala. Jako by najednou žila v úplně jiném světě. Dokonce začala naslouchat i rozhovorům Gity a Julie, když probíraly, co se klukům líbí a co ne.

„Ona se snad zbláznila,“ nemohl Rafan pochopit, jak se mohla jeho kamarádka tolik změnit.

„Nech ji,“ uklidňovala ho Anděla, „je zkrátka zamilovaná. To časem přejde.“

Nová móda

Jednoho dne přišla do školy dvojčata Julie a Gita se zvláštní ozdobou. Julii zdobily na čele tři nádherně zářivé kamínky. Třpytily se jako diamanty ve slunci. Gita měla tři podobné kamínky zasazené v nehtech levé ruky. Každému své nové šperky ukazovaly a nesmírně je těšilo, s jakým obdivem se u všech holek setkávají. Do konce i v jídelně se k jejich stolu trousili zvědaví návštěvníci.

„Jedná se o magické kamínky,“ vysvětlovala opakovaně Gita, „můžete si do nich schovávat energii. Nevěřili byste, kolik se jí do nich vejde.“

„Kde se dají sehnat?“ padaly zvědavé dotazy, ale holky dělaly drahoty a nikomu nic neřekly.

Odpoledne na supervolonu okouzila jejich ozdoba především Vincenta. Hanka žárlivě sledovala, jak jim rozesmátý asistent skládá poklony. Ovšem když Hance na konci hodiny zašeptal do ucha: „Tak zítra zase ve skladu...“, oddychla si. Umínila si, že ještě dnes musí zjistit, odkud holky své kamínky mají. Vzhledem k tomu, jak se Vincentovi líbí, si je musí pořídit co nejdřív.

Její problém nakonec vyřešila Anděla. Čekala na ni u východu ze školy.

„Poslala jsem Rafana pro něco do knihovny a bráchům nakecala, že mám ještě jednu konzultaci u profesorky,“ mrkla na Hanku.

Ta se na ni nechápavě podívala. Anděla se zatvářila spiklenecky.

„I tobě se přece ozdobné kameny líbily, nebo ne? Vymámila jsem z holek, kde je dostaly. Můžeme si je pořídit ještě dneska, jestli máš zájem.“

„Jasně že mám zájem,“ zajiskřily Hance vzrušením oči, vzápětí se však zklamaně zamračila, „jenže s sebou nemám žádné peníze.“

„Snad bude stačit, co mám já,“ vzala ji Anděla za loket a vyrazila zkratkami na kraj města poblíž řeky. Dovedla Hanku k podivnému látkovému stanu.

„Tady to je,“ zašeptala vzrušeně, když došly blíž.

Jako by je obyvatelka stanu vycítila. Vyšla ven v okamžiku, kdy Anděla promluvila.

„Ale ale, kohopak tu máme?“ usmála se starší žena a pokynula dívkám, aby ji následovaly dovnitř.

„Ano, kameny nabízím, nemůže je však získat každý. Mohou si je u mě koupit jen ti, co mají dostatečně vyvinutý sedmý smysl.“

„Kolik stojí?“ zeptala se Anděla a vysypala své peníze na stůl.

Žena si promnula bradu a všechno shrábla: „Bude to stačit na jeden kamínek pro každou z vás. Kam si ho přejete zasadit?“

„Mohu do ucha?“ zeptala se Anděla.

„Ale jistě, jak si přeješ, panenko,“ odpověděla žena a vytáhla z kapsy dva kameny. Jeden položila na stůl a druhý Anděle vtiskla do ucha. Hanka zatím sáhla po druhém kameni a položila si ho na dlaň. Vzápětí vyjekla, protože se kamínek sám od sebe zavrtil do její kůže.

„Jenže já ho chtěla na čelo,“ namítla nespokojeně.

„Je mi líto,“ otočila se k ní žena, „ale jakmile je šperk umístěn, už ho nelze přesunout. Leda by sis přinesla další peníze na druhý kámen.“

„Uvidíme, možná si pro něj přijdu,“ řekla Hanka rozladěně a obě dívky vyrazily zpět do města. Obloha se zatáhla a začalo drobně mrholit.

„Už se těším, jak Rafa překvapím,“ nadšeně se usmívala Anděla, „myslíš, že se mu moje nová ozdoba bude líbit?“

„Jasně že jo,“ odpověděla Hanka bez nadšení. Začala ji svědit dlaň. Zítra si vezme peníze, zaplatí Anděle dluh a nechá si dát ještě kámen na čelo. Pak se teprve může pochlubit Vincentovi. Mrzelo ji, jak to s prvním kamenem hloupě zvorala. Zrovna když má mít zítra rande ve skladu.

Domů dorazila napůl mokrá, a když zahlédla své vlasy v zrcadle, usoudila, že si je musí ještě dnes bezpodmínečně umýt. Odbyla Rafana, který s ní chtěl procvičovat vizuální techniky, a zapadla do koupelny.

„Poslední dobou ti to ve škole moc nejde, měla bys víc trénovat,“ podotkl, když se vrátila do pokoje a začala si rozčesávat vlasy.

„Dnes ne, nemám na učení náladu,“ zamumlala a usadila se do křesla. Zalovila v balíčku sušenek a chrastivý zvuk přivolal Plavíka. Vyhopkal na stůl a zarejdl čumáčkem. Hanka se natáhla, aby mu podala sušenku, ale tulík jen odskočil, prskl a utekl na rameno k Rafanovi.

„No, když nechceš, neubude,“ pokrčila rameny a čechrala si vlasy, aby rychleji uschly.

„Kdy jsi naposledy mluvila s Plamem?“ zeptal se kamarád.

„Už ani nevím. Poslední dobou se nějakež neozývá,“ odpověděla nevzrušeně.

„Společné učení odkládám na zítřek, tak s ním počítej,“ zadíval se na ni podmračeně Rafan.

„No jo, to víš, že ano,“ přikývla automaticky, ale myšlenkami byla jinde.

Druhý den ráno po snídani, když se vypravovali do školy a Rafan zmizel do koupelny, chtěla Hanka jako obvykle podrbat Plavíka za oušky. Tulík se však bleskurychle otočil, hryzl ji do prstu a utekl před ní.

„Jauvajs, co blázníš?“ udiveně se po něm koukla. Za celou dobu nepamatovala, že by tulík někoho hryzl. Do krve sice prst neprokousl, ale bolelo to. Nejdřív na něj chtěla žalovat Rafanovi, jenže pak nad ním mávla rukou. Třeba měl jenom špatnou náladu.

Ve škole se objevilo několik dalších dívek s kamínkovou ozdobou. Jedna si dokonce nechala na ruce udělat zářivý ornament. Vypadalo to překrásně. Kamínková mánie se šířila jako lavina. Každá holka je chtěla mít. Hanka přemýšlela, kolik asi peněz by do nové parády mohla investovat, aby se na ni Rafan a Zachariáš nezlobili. Zeptá se Vincenta, co by se mu nejvíc líbilo.

Tentokrát na ni ve skladu už čekal. Vtáhl ji dovnitř a na uvítanou ji políbil. Pohládila ho a on odtáhl její ruku a podíval se na její dlaň, proč to pohlázení nebylo tak hebké jako obvykle.

„Kamínek v dlani? To je ale rafinovaně rozkošné, má vílo. Ani nevíš, jak po tobě toužím. Taky ses nemohla dočkat?“

„Celým svým srdcem, Vinci. Já tě miluju.“

Přitáhl si ji k sobě. Jejich rozechvění bylo vzájemné. Vincent natáhl ruku a zablokoval dveře. Vlna vzrušení sílila a dovedla je až k milování. Hanka cítila směsici vzrušení, studu, lásky i bolesti. Chvílemi byla nevědomá a rozpačitá, ale Vincent si věděl rady. Když skončili, pomohl Hance se obléknout a upravit.

„Ne aby ses chlubila spolužačkám,“ řekl jí škádlivě na rozloučenou.

Zamyšleně se vydala domů. Takové to tedy je, říkala si a s uspokojením usoudila, že právě s Vincentem překročili práh nezávazného chození. Teď k sobě patří. Za půl roku jí bude sedmnáct a bude plnoletá. Potom už nic nebude bránit tomu, aby se vzali. Ale kde budou bydlet? Nebo by měli počkat, až dokončí studia? Najednou se jí škola nezdála důležitá. Vlastně se jí vůbec nechtělo jít domů.

Vydala se ke stanu, kde včera získala kamínek. Narazila na mimořádně dlouhou frontu lidí. To ji odradilo. Raději se otočila a pomalu kráčela úzkou pěšinou podél řeky. Posadila se na břeh a nechala své myšlenky volně plynout. Teprve když ucítila chlad a všimla si, že se stmívá, šla se znovu podívat ke stanu. Nyní byla fronta ještě delší. Znechuceně se vydala k domovu.

„Kde se prosím tě couráš?“ sjel ji pohledem Rafan.

„Asi mám vážnou známost, Rafe,“ vzdychla zasněně.

„Máš na mysli Vincenta?“

„No jasně! Koho jiného!“

„On ti něco slíbil?“

„Ne, ale máme se rádi.“

Rafan se na Hanku pátravě zadíval. Sklopila oči a cítila, jak rudne. Přistoupil k ní, vzal ji za bradu a natočil tak, aby jí viděl do očí. Usmála se a pokrčila rameny.

„Kdybys nebyla moje kamarádka, označil bych tě za hloupou husu,“ řekl tiše a pomalu.

Pustil ji, zavrtěl hlavou a udělal místo na stole. Sáhl do trouby pro večeři. Postavil ji před Hanku a sám se uvelebil naproti ní. Rozpačitě se nimrala v jídle a pokukovala po kamarádovi. Jeho reakce ji nepotěšila. Ach jo! Byla si jistá, že bratrské kázání ještě neskončilo.

„Nechci ti brát iluze, Hanko, ale můj instinkt mi napovídá, že Vincent není kluk pro tebe. Copak sis nevšimla, jak laškuje skoro se všema holkama? On není partner do ne-

pohody. Je frajírek, co se nechá obskakovat a obdivovat. Po prvním problému od tebe uteče, to mi věř.“

Hanka po něm jen loupla očima a rozhodla se mu neodporovat.

„Vidím, že nevěříš nebo nechceš věřit,“ vzdychl Rafan. Zamračeně se zvedl a přemístil se s knihou do křesla. Hance se ulevilo, že nepokračuje. Jak může o Vincentovi mluvit tak opovržlivě? Vždyť ho vůbec nezná! Ona ví své a pomluvy nemohou na jejím názoru nic změnit. Rafan ani netuší, jak je úžasně pozornej a něžnej, jak chápe ženskou duši a neztrácí dobrou náladu... Nikoho lepšího potkat nemohla! Byla si tím stoprocentně jistá.

Po jídle uklidila nádobí a vytáhla džbán s osvěžujícím moštem.

„Chceš taky?“ nabídla mu.

Když kývl, nalila ještě jednu sklenici a zvědavě se zeptala: „Viděl jsi dnes Andělu?“

„Viděl. No a?“ zvedl oči. Náhle mu došlo, na co se ptá. „Jo ty myslíš tu její novou ozdobu v uchu?“

„Mhm. Líbí se ti?“

„Kapku nepraktická paráda. Nedá se sundat. Nechápu, co na těch třpytkách vy holky vidíte. Ještě že si ji nedala na obličej, to by mě asi kleplo.“

„Fakt se ti nelíbí?“

„Chceš slyšet pravdu? Na oslavu bezva nápad. Ale co s tím v praktickém životě?“

„Dá se do nich ukládat magie.“

„Kvůli tomu si nic podobného nemusím cpát do kůže.“

Pátravě se na ni zadíval: „Neříkej, že i ty...?“

Hanka mu ukázala dlaň.

Rafan otočil oči v sloup: „No, aspoň že sis to nenechala přilípnout na čelo, to už bych na mou duši pochyboval o tvojí inteligenci.“

Hanka polkla a pomyslela si, že k tomu moc nescházelo.

„Chceš jablko?“ hodila jedno po kamarádovi a do druhého se s chutí zakousla.

Jak Rafan chytal ovoce, probudil se v jeho kapse tulík a začal se drápat ven. Odepnul knoflík a pustil Plavíka na vzduch.

„No, ty mi taky děláš starosti,“ chytil ho za ocásek, když mu chtěl vyšplhat do vlasů. Položil ho na stůl a nabídl mu kousek jablka.

„Nevím, co s ním je,“ řekl Hance, „najednou se začal chovat divně k lidem.“

„Co provedl?“ zajímalo dívku.

„Kousl Julii a utíká i od těch, se kterými se dřív kamarádlil. Včera dokonce prskal i na Andělu.“

„Vždyť mluví. Proč se nezeptáš, co mu je?“

„Už jsem se ptal.“

„No a?“

„Chceš slyšet jeho vyjádření?“ nabídl Rafan a otočil se k tulíkovi. „Pověz Hance, proč jsi včera prskal na Andělu.“

„Ona vybrala chybu. Otrocká krása.“

„Co je otrocká krása? Něco špatného?“ ptal se ho dál.

„Není síla, není člověk.“

Rafan bezradně pohlédl na kamarádku: „Zdá se, že mu vadí magické kameny v kůži.“

„Ale jsou hezké a dokážou uchovávat magii,“ řekla Plavíkovi.

„Otrocká krása požívá sílu,“ odpověděl tulík a couvl z dívčina dosahu.

„Co všechno o třpytivých kamenech víš?“ zeptala se ho přímo.

„Ne člověk! Odpadek, smrt,“ zahodil Plavík zbytek jablka a znovu zalezl do Rafanovy kapsy.

„Sama vidíš, jaké plácá nesmysly,“ pokrčil rameny kamarád, „snad poprvé nerozumím, co se mi pokouší říct. Ty snad ano?“

Zavrtěla hlavou a podívala se na kamínek ve své dlani. Náhle ji napadlo, jestli neudělala chybu, když si ho koupila. Večer před spaním se do něj pokusila uložit trochu magie. S překvapením zjistila, že to jde samo, že ani nepotřebuje relaxaci. Kamínek magii spolkl jako malinu. Páni, ten má kapacitu, pomyslela si ohromeně a rozhodla se, že se ho v nejbližších dnech pokusí naplnit, aby věděla, kam až je možné zajít.

Ráno je při cestě do školy odchytil Zachariáš a zeptal se, zda by mu o víkendu pomohli vymalovat pár pokojů pro hosty.

„Jasně,“ souhlasil Rafan, „rád pomůžu.“

„Já nemůžu,“ pokrčila rameny Hanka, „jsem domluvená s otcem, že mě večer vyzvedne, a volno strávím u jednorožců. Ale příští víkend jsem k dispozici, jestli těch pokojů máš víc.“

„Beru tě za slovo,“ ušklíbl se Zachariáš.

Ve škole Hanka schytala napomenutí Diany Reny, aby se víc učila, ale jinak to bylo fajn. U oběda zahlédla Vincenta. Hned se k němu rozběhla, aby ho pozdravila.

Vzal ji za loket a tiše řekl: „Promiň, tady se to nehodí. Nemusejí o nás všichni vědět. Ale příští týden ve skladu jako vždycky, ano?“

Přikývla a smutně sledovala skupinu učitelů, ke které si přisedl. Jak se kolem sebe rozhlížela, pomalu už nebyla k vidění dívka bez zářivé kamínkové ozdoby. Nová móda se rozšířila rychlostí blesku. I někteří z chlapců měli na hřbetu ruky obrázky z kamenů. Možná by mohla požádat R'ihana, aby jí o kamínku v dlani něco řekl. Třeba jí vysvětlí, proč se nová móda nelíbí tulíkům. Docela se k jednorožcům těšila. Napadlo ji, jak se jim bude líbit Vincent, až ho přivede.

Sitbel

Otec pro ni vykouzlil přístupovou bránu na zahradě. S úsměvem prošla k němu. Otevřela mysl, aby se s ním jako obvykle vřele přivítala. Jednorožec však couvl a rozčileně zafuněl.

„H’anaríjo, dcero, cos to provedla?“

„Já?“ zmateně se zarazila Hanka. Náhle si uvědomila, co je jinak. Vincent! Vyspali se spolu. Vlastně ani netušila, jak se jednorožci dívají na lidskou lásku. Polekala se, že porušila nějaké zvyky a tradice.

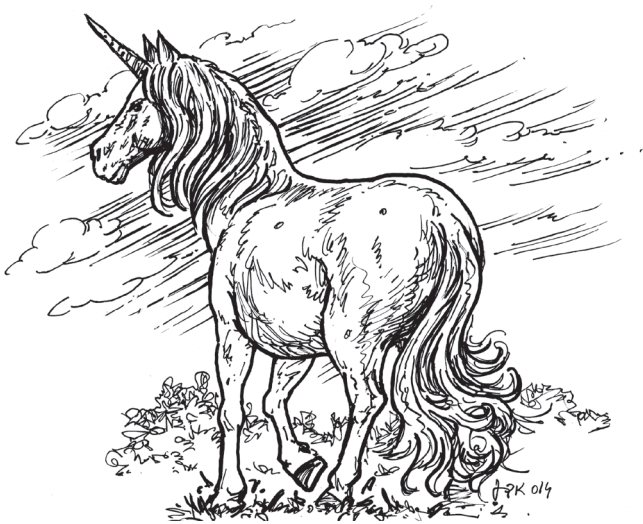
„Omlouvám se, jestli jsem se nějak provinila...“

Jednorožec ji ale nenechal domluvit a zarazil ji mentálním pokynem: „Mýlíš se, důvodem mého zděšení nejsou intimní lidské vztahy. Nesoudíme tě. Každý ve stádu má nárok poznávat jedince rozdílného pohlaví podle vlastního uvážení. Tvoje neštěstí má jinou příčinu. Vidím, že si ani neuvědomuješ, cos provedla. Obávám se, že tentokrát nebude náprava možná...“

Nestihl domluvit, protože se u nich znenadání objevila strážkyně S’faidea a K’lumonideotis.

„Není žádoucí, aby se zdržovala na našem území, už není členem stáda,“ namířil proti Hance svůj roh K’lumonideotis.

„Ještě není plnoletá ani u lidí, natož u nás,“ namítl Hančin otec, „nemůžete ji vyloučit bez možnosti obhajoby. Netušila, co činí.“

„Nehledej pro ni omluvu, žádná neexistuje.“

„Chceš snad přijmout dračí hanbu na své území?“ zeptala se výhružným tónem strážkyně.

„Odpovím-li ano, co uděláte?“ zeptal se opatrně R'íhan.

„Vypálíme krystal a uzavřeme do oka. Nákaza však z jejího těla nezmizí. Jen se pozdrží a tím jí umožníme návrat na území stáda v předem stanoveném termínu těsně před tím, než dosáhne lidské plnoletosti. Jen jeden jediný návrat! Vyslechneme ji a vyřkneme konečný ortel. Pak si svou dračí hanbu musí odnést do svého světa a vyrovnat se s ní sama.“

„Jiná možnost by se nenašla?“ zeptal se smutně R'íhan.

„Co navrhuje S'faidea je veliký ústupek a milost, správně bych s tím neměl souhlasit,“ odrkl K'lumonideotis, „ale kvůli její výjimečné osobnosti jí tu šanci poskytnu. Tobě, R'íhane, s ní však zakazují navazovat jakýkoliv kontakt.“

„Musím jí přece vysvětlit...“ pokusil se o námitku R'íhan.

„Ne! Ať prokáže své kvality a odhalí pravdu sama!“ rozhodl K'lumonideotis. „A nyní mě prosím následujte na temnou louku.“

Hanka těkala pohledem z jednoho na druhého a naprosto nic nechápala. Vnímala, že se děje něco děsivě neodvratného, co ji vyžene ze světa jednorožců. Čím se provinila? Jaký mají důvod s ní jednat tímhle ponižujícím způsobem? Proč je najednou R'íhan tak ustrašený a zdrženlivý?

Následovala jednorožce bránou na louku zahalenou v mlze. Došli k podivnému kameni. Připomínal vyšší pařez, na který umělec připevnil kruhovou skleněnou desku, aby vytvořil iluzi stolu.

„Natáhni ruku,“ přikázala dívce S'faidea, „tuhle ne! Druhou!“

„Proč mi nevysvětlíte, o co jde? Co se bude dít?“ prosebně se na strážkyni zadívala Hanka.

S'faidea jí vždycky byla sympatická a měla pocit, že i ona má pro ni slabost. Netušila, co může v následující chvíli očekávat, a velice se bála.

„Vyjmeme *sitbel* z tvé ruky,“ odpověděla jí strážkyně, „předpokládám, že mírnou bolest zvládneš. Dračí hanbu až do tvého návratu k obhajobě bude místo tebe strážit tvůj otec R'íhan. Měla bys vědět, že je to od něj velká oběť, když s tím souhlasil.“

Skleněná deska se rozmihotala světelnými záblesky a uprostřed se vytvářel jasný bod. Hanka vnímala, jak jí tuhne tělo, nemohla se pohnout. V natažené ruce ucítila nepříjemné mravenčení v místě, kde byl zasazen kámen. Tlak sílil a mravenčení se měnilo v palčivou bolest. Chtěla zasténat, ale ve své ztuhlosti nemohla. Když tlak narostl až na samu hranici snesitelnosti, udeřil do její dlaně blesk a strnulost zmizela.

Podívala se na dlaň a zhrzila se. Spálenina ve tvaru hvězdy vypadala velice ošklivě. Kamínek zmizel. Pohlédla na desku. Nad ní se vznášelo skleněné oko. V něm spatřila svůj zářivý kamínek. Svítil jako malá lampička. Hance se až zastavilo srdce nad tou krásou.

„Je to smrtící krása, dračí hanba, a nyní se postavila mezi tebe a tvůj domov. Právě kvůli ní od této chvíle ztrácíš rodiče, bratra i své stádo. Už s tebou nikdo z nás nepromluví. Přestali jsme pro tebe existovat. Setkáme se pouze jednou, až se přijdeš obhájit. Ale nečekej, že se ti to podaří. Není v tvých silách zvládnout působení sitbelu a prokázat víc než jen slabost pro parádu.“

Náhle stála před bránou a S'faidea ji prostrčila skrz. Hanka se ocitla v zahradě u jejich domečku s bolavou rukou a zmatkem v hlavě. Hleděla na zjizvenou dlaň, která začala pronikavě bolet. Do očí jí vhrkly slzy. Nemohla uvěřit, že jí odvrhli. A jen kvůli jednomu pitomému kamínku! Vztek se mísil s panikou. Co znamenalo označení dračí hanba? Ucítila Plamův dotek a konejšivé pohlázení. Jenže tentokrát nějak nepomáhalo.

„Co se skrývá za slovy dračí hanba, Plame?“

„Nevím. Proč se ptáš?“

„Právě mě jednorožci vyloučili ze stáda kvůli jednomu hloupému kamínku. Nechtěli na svém území dračí hanbu. Jakou dračí hanbu? Moc bych potřebovala vědět, co je podráždilo.“

„Odvrhli tě?“ zdráhal se uvěřit jejímu tvrzení dračí kamarád. „Počkej, zkusím se zeptat matky.“

V příštím okamžiku do jejich vzájemného kontaktu prudce vstoupila Karmaneuduna. Její hlas zněl stroze a přísně.

„Otvírám bránu na vaši zahradu. Všeho nech a okamžitě přijď sem k nám,“ nařídila jí nekompromisně.

Hanka vstoupila do oblouku otevřené brány a překvapeně se rozhlédla. Místo známého okolí jejich jeskyně se ocitla v podivné cizí pustině. Tohle přece nebyl Plamův domov.

„Kde to jsme?“ podivila se.

„V posledních týdnech už nepatříme do starého hnízda,“ zastřeně odpověděl její dračí kamarád, „a matka nezastává funkci Uznané starší. Žijeme jako vyhnanci bez domova.“

„Nic jsi mi neřekl...“

„Byla jsi tolik šťastná..., a matka mě nabádala, abych tě ušetřil starostí, které nesahají do tvého světa.“

„Máš pravdu, i já jsem tě poslední dobou zanedbávala,“ zastyděla se.

Karmaneuduna mezi ně strčila čumák a syna odsunula stranou.

„Kde máš sitbel?“ zasyčela ostře.

„Myslíš třpytivý kámen?“

„Ano.“

Hanka ukázala dlaň s hvězdicovitou popáleninou: „Jednorožci mi ho vypálili z ruky a uzavřeli ho do skleněné koule. Tu teď opatruje můj otec.“

Hanky se zmocnila závrať, jak do její mysli proniklo silné dračí kouzlo. Karmaneuduna rozhodně neplýtvala něžností. Dívčinu hrud' zaplavilo palčivé teplo a vzápětí se dračice stáhla.

„Ale nevyлécili tě! Pořád patříš aberilům.“

„Všichni mluvíte tak nesrozumitelně,“ ohradila se Hanka, „uvítala bych aspoň malé vysvětlení.“

„Dosáhnou na tebe a mohou ovládat tvou energii a emoce. Sitbel ukončil svobodnou existenci tvé osoby.“

„Pořád mi uniká, o co jde...“

Dračice se zamyslela a kradmo pohlédla na svého syna. On i Hanka napjatě čekali, co odpoví. Čím déle trvalo její mlčení, tím nervóznější oba byli. Nakonec zafuněla.

„Ale ty jsi svým způsobem poloviční drak. A moje přítelkyně...“ řekla pomalu Karmaneuduna a znovu je oba zamýšleně přešla zkoumavým pohledem.

„Ráda bych ti vrátila tvůj život zpět, avšak nejsem si jistá tím, že se zásah podaří. Žila jsem v bláhové představě, že naše problémy se lidí netýkají, ale mýlila jsem se. Celá věc najednou dostává úplně jiný rozměr. Pověz mi, Hanko, jak moc jsou mezi lidmi rozšířené sitbely?“

„Ty zářivé kamínky? Momentálně jsou v módě. Z holek u nás ve škole je má skoro každá a dokonce i pár kluků. Zájem o ně se rychle šíří a chce je mít kdekdo. Pověz mi o nich víc, co jsou zač? Proč jednorožci reagovali tak přehnaně?“

„Není mi dovoleno o sitbelech mluvit. Jsem vázaná přísahou, která mi neumožňuje cokoli říct. Jejich tajemství bylo dlouhá léta přísně střeženo. Rozšíření sitbelů může mít katastrofické následky, ať už mezi draky nebo mezi lidmi. Je horší než epidemie a trpět budou všichni.“

„Jenže já o nich musím něco zjistit,“ posmutněla Hanka, „jednorožci mi za půl roku poskytnou jedinou šanci k nim promluvit a obhájit se. Ale já žádnou vinu necítím. Proč se mám obhajovat? Je zločin se ozdobit kamínkem?“

„Prodala jsi za kamínek svůj život.“

„Už ho nemám,“ natáhla Hanka k dračici svou spálenou dlaň.

„Máš ho v krvi a myslí. Jednorožcům se nepodařilo zastavit jeho působení. Museli by ti ho vypálit z celého těla a to bys nepřežila.“

„Takže umřu?“

„Neumřeš. Budeš sloužit vládci sitbelu.“

„Otrocká krása,“ vybavila se najednou Hance v myslí tulíkova slova.

„Přesně tak,“ přikývla dračice.

Hanka svésila ruce a zmocnila se jí beznadějí.

„Zachraň ji, mami,“ tiše poprosil Plam.

„A co když ji při tom zabiju?“

Plam bezradně pohlédl na dívku.

„Nechci nikomu sloužit,“ řekla tiše Hanka a ucítila v hlavě vibraci bolesti. Něco jí signalizovalo, že se rouhá proti nejvyšší moci a už jen samotná myšlenka, kterou vyslovila nahlas, zabořila.

„Opakuj to,“ vyzvala ji dračice.

Hanka zařala nehty do bolavé dlaně, až bolest vystřelila do celého těla a nahlas zarputile vyštěkla: „Nechci nikomu sloužit!“

„Ohřeju tvou krev a vypálím z tebe nákazu,“ zasyčela dračice, „ale bude to bolet, hodně bolet. Můj syn se s tebou spojí a část té bolesti vezme na sebe, aby ses z ní nezbláznila. Snaž se přežít a opakuj si, že to jinak nejde. Drž se života zuby nehty a nevzdávej se! Rozumíš?“

Hanka přikývla a vzápětí se sesunula na zem. Tělem jí projela bolestivá křeč. Zimnice se střídala s návaly palčivosti a z dálky slyšela dračí úpění, jak Plam sdílel její utrpení. Už kvůli němu se zařekla, že nepovolí a zvládne to. Zatnula zuby. Čas se stal podivnou veličinou, která tepala mimo ni a plynula kolem jako řeka. Držela se veškerou svou vůlí, aby ji proud nestrhl s sebou. Najednou se přehoupla přes nejhorší vlnu a tlak začal polevovat. Síla z ní krvácela všemi póry pryč z těla. Stálo ji značné úsilí, aby nepodlehla mdlobám. Nad sebou uviděla obrovské dračí oko.

„Škoda že nejsi drak,“ zaslechla Karmaneudunu, „ted můžeš na chvíli usnout, všechno zlé je z tvého těla pryč. Už jsem málem nedoufala, že se to podaří, ale ty máš statečné srdce a dračí odhodlání. Máš slušnou naději se z mého zásahu vykresat.“

„Co je s Plamem?“ vysoukala ze sebe obtížně.

„Neboj se, postarám se o něj. Uzdraví se dřív než ty.“

Hanka ještě ucítila, jak dračice jemně bere její tělo a někam ho odnáší. Vzápětí usnula. Klidný spánek ale nepřicházel. Obrazy snů byly plné ohně a blesků.

Někdo jí přidržel hlavu a do vyprahlé pusy vteklo pár kapek vody. Namáhavě polkla. Cítila se přišerně.

„Hej, hej, neusínej a podívej se na mě,“ řekl známý hlas a Hanka zaostřila na Vronovu tvář.

„To je dost, že ses probrala,“ usmál se, když zareagovala, „už skoro týden se tě pokouším udržet při životě. Musím do tebe dostat aspoň trochu tekutiny. Zkusíme to po lžičkách, ano?“

Nedokázala přikývnout, ale Vron na nic nečekal a hned jí do pusy vpravil další vodu. Znovu vklouzla do spánku.

Podruhé se probrala, když jí někdo přikládal obklad na popálenou dlaň. Zavrtěla se a otočila hlavu.

„Jak ti je?“ zeptal se Vron.

„Nic moc,“ odpověděla chraptivě.

Položil jí dlaň na čelo a Hanka ucítila, jak do ní proudí uklidňující síla. Pokusila se pohnout, ale tělo bolelo tolik, že to nedokázala.

„Neusínej, přinesu ti trochu vývaru,“ řekl Vron a vzápětí ji nakrmil řídkou polévkou. Znovu usnula.

Po dalším probuzení se už cítila lépe a podařilo se jí posadit. Vedle lůžka měla hrnek s čajem. Napila se a rozhlédla kolem sebe. Byla v jeskyni, do které proudilo světlo škvírou ve stěně. Podívala se na svou dlaň. Zhrozila se. Nateklé červené jizvy vůbec nevypadaly hezky. Jak se na to asi bude tvářit Vincent? Uvědomila si, že zmeškala rande. Ale co, jistě mě pochopí, pomyslela si.

„No vida. Konečně jsi vzhůru?“ ozvalo se za ní.

Vron se k ní posadil na lůžko a vzal ji za ruku. Opět cítila příliv energie.

„Asi mám hlad,“ oznámila mu.

„To je dobře. Hned přinesu polévku.“

Když dojedla, vzal ji do náruče a přenesl do vedlejší jeskyně, kde z teplého pramene stoupala pára.

„Dokážeš se svléknout a vykoupat?“ zeptal se.

Přikývla a muž jí podal velkou osušku: „Po koupeli se pořádně zabal, ať ti mohu vyprat šaty. Až budeš hotová, zaťukej kamenem, pomůžu ti do postele.“

„Doma mám spoustu šatů, stačilo by říct Rafanovi.“

„To nejde. Ohlásil jsem v Santareně, že jsi z rodinných důvodů zůstala u rodičů. Dokud se nezotavíš, nikdo nebude pátrat, co s tebou je. Proti rozhodnutí jednorožců nemůže nic namítat ani škola, ani tvoji přátelé.“

„K čemu taková lež?“

„Karmaneuduna by se dostala do problémů, kdyby se rozkřiklo, že tě zbavila vlivu sitbelu. Požádala, abychom se o tvé léčbě nikomu nezmiňovali. A teď nemudruj a vykoupej se. Budeš se cítit líp.“

Vron měl pravdu. Při koupeli si opláchla i vlasy a velice se jí ulevilo. Jako by spolu se špínou smyla také část svých špatných zážitků. Přišel, znovu ji odnesl do postele a položil na čistou podložku. Netušila, na jak dlouho usnula, ale když se vzbudila, ležely vedle postele čisté a suché šaty. Oblékla se, vypila čaj a vydala se na průzkum. Vrona našla v malé jeskyni, kde připravoval polévku a zeleninu.

„No sláva,“ ušklíbl se, „dnes nevypadáš jako kandidát na mrtvolu. Vítej do života.“

Společně se najedli a Hanka pocítila vděčnost, že tu má lidskou společnost. Začínala si, ač nerada, zvykat na myšlenku, že už nebude patřit k jednorožcům. Se ztrátou čtyřnohé rodiny se zatím nedokázala smířit. Navíc stádu zazlívala, jak ji za nepatrné provinění nekompromisně vyhnalo. Copak v sobě nemají kousek citu? Těžce postrádala otcův vlídný kontakt a citlivě formulované moudré rady.

„Jsi unavená?“ zeptal se starostlivě Vron.

„Ani ne,“ vzdychla a začala mu vyprávět, co se přihodilo od okamžiku, kdy naposledy vstoupila na území jednorožců. Konečně se mohla někomu svěřit. Sice by raději přijala útěchu od Vincenta, ale nutnost zachovat tajemství jí to nemožní. Má-li vyhovět přání Karmaneuduny, bude muset ve škole lhát. Pořád nechápala, proč je kolem malého kamínku tolik povyku a tajností a proč bylo nezbytné se zbavit údajných účinků. Vůbec se necítila jinak než dřív.

Nechci nikomu sloužit, zkusila si přeříkat v duchu. Určitý rozdíl postřehla. Dřív stejná myšlenka bolela, nyní necítila nic.

„Co víš o sitbelech ty?“ zeptala se Vrona.

„O nic víc, než jsi mi řekla,“ odpověděl, „ale vyhrabal jsem několik zmínek o aberilech, jestli tě zajímají.“

„Jasně že zajímají. Povídej.“

„Pamatuješ, jak se Plam ptal na Prokleté hory a Aberilské podzemí?“

„Ano. Víš, kde se nachází?“

„Vím, ale neprozradím. Aberilové jsou, zdá se, mimořádně nebezpeční tvorové, kteří milují krev. Sice podle údajů vůbec nevycházejí na denní světlo, ale ti, kdo zabloudí na jejich území, se dostávají do beznadějné situace. Aberilové jsou měňavci, což znamená, že dokážou tvarovat tělo podle potřeby, a dokonce zvládají mimikry. Většinou jejich přítomnost odhalíš příliš pozdě. Jakmile se ocitneš v dosahu, mentálně tě ovládnou a zavedou k sobě. Od té chvíle se živý tvor stává jejich otrokem nebo jídlem.“

„Otrocká krása...“ vydechla Hanka, „je možné, že by sitbely vyráběli právě oni?“

„O kamenech jsem žádnou zmínku nenašel. A Karmaneuduna, jak víš, odmítá odpovědět. Vlastně ti mezi řečí prozradila mnohem víc než mně. Usuzuji z toho, že sitbely

nějakým způsobem s aberily souvisejí. Ale jak, to je zatím záhada.“

„Nezdá se mi, že by kameny představovaly mimořádné nebezpečí...“

Vron na ni pátravě pohlédl: „Myslíš?“

Dívala se mu do očí a potom velice pomalu zavrtěla hlavou: „Podle reakce jednorožců a Karmaneuduny je asi situace horší, než vypadá. Mám strach o své spolužáky. Někdo by je měl varovat.“

„Už jsem upozornil zástupkyni ředitele, aby se novou módu pokusila zarazit.“

„A co Anděla? I ona má kámen.“

Vron pokrčil rameny: „Podobnou léčbu jako ty by nepřežila. Jsi napůl drak, a přesto po dvou týdnech vypadáš jako přízrak. A Plam taky!“

„Cože? Co se mu stalo? Musím ho vidět!“

„Pomalů! Mírně se! Sotva jsi vstala!“ Vron ji zatlačil zpět na židli: „On je fyzicky v pořádku, jen do tebe celou tu dobu cpal spoustu energie. Stejně jako já.“

„Mrzí mě, že vás zatahují do svých malérů,“ vzdychla.

„Jestli už se cítíš silnější, můžeme Plama navštívit. Ale pomalu a v klidu.“

Zuřivý plamen ležel natažený na zemi prohříváné teplým spodním pramenem. Vypadal pohuble a šupiny byly špinavě matné. Hanka se posadila k jeho hlavě a něžně se k němu přitiskla. Nemuseli mluvit. Zase byli spolu. Tentokrát zachránil život on jí. Jejich osudy se stále prolínají. Únava ji zmohla a spokojeně vedle něj usnula. Vron se usmál a opustil je. Vypravil se za dračicí. Našel ji v místnosti s knihami a svítky. Listovala ve starém rukopisu.

„Co je?“ zavrčela nevlídně.

„Je z toho venku. Najedla se, vykoupala, došla až k Plamovi a teď vedle něj usnula.“

„Bude se muset vrátit do školy, než její nepřítomnost upoutá pozornost.“

„Mohu pro ni ještě něco udělat?“

„Je čistá a zdravá, co víc bys chtěl?“

„Nebude její uzdravení někomu vadit? Třeba vládci sitbelu?“

„Vidím, že se ti svěřila.“

„Ano.“

„Podle Hančiny informace je mezi lidmi velké množství sitbelů. Vládce by si nemusel všimnout, že mu jeden zmizel.“

„Kdo kamínky vytvořil? Vládce sitbelů?“

„Ne.“

„Kdo je vládcem sitbelu?“

„Nesmím odpovédět.“

„Některý z aberilů?“

„Nedotýkej se dračího tabu, musela bych tě zabít.“

„Proč jste se odstěhovali z vašeho hnízda?“ změnil raději téma.

„Přikázala jsem strážcům, aby zabili pár černých dračků. Nechtěli. Složila jsem svou funkci a odešla. Nechci být svědkem zkázy dopadající na hnízdo, které jsem se ze všech svých sil snažila chránit. Neposlechnou-li mou radu, budou ztraceni.“

„Asi bych se neměl ptát, co...“

„To tedy nemě!“ odbyla ho.

„Jakmile to jen trochu půjde, odvedu Hanku zpátky do školy.“

„Jsem ti vděčná, že jsi přišel a postaral se o ni. Máš velkou zásluhu na jejím přežití.“

„Dlužím jí mnohé. Krátká péče byla jen nepatrnou splátkou.“

Bylo jasné, že víc podrobností z dračice nevypáčí. Celá záležitost se točila kolem tajemství, které všichni veli-

ce úpěnlivě střežili. Z toho, co slyšel, se dalo odvodit, že i sami draci jsou zranitelní a je ohrožen jejich svět. Informace, že Karmaneuduna opustila své hnízdo, zaváněla průšvihem. A její slova o příkazu k zabití černých draků signalizovala téměř katastrofu. Co si pamatoval, a on si toho pamatoval opravdu hodně, nikdy nepoznal mírumilovnější dračici, než byla ona. Snažila se udržovat kontakty s lidmi i s draky jiných barev a nutila své soukmenovce chovat se tak, aby nevznikl válečný konflikt. A úspěšně. Pravda, byly chvíle, kdy s ní mnozí nesouhlasili a kdy nebyly vztahy s lidmi zrovna skvělé, ale tohle? Vron vzal v úvahu i drsnou léčbu, kterou použila na Hanku. Skoro dívku zabila a navíc způsobila dočasné ochromení i svěmu synovi. Ani jednoho z nich by netrápila, kdyby hrozba nebyla vážná. Kameny musí být nebezpečnější, než se zdá. Ale jak o nich zjistit pravdu? Možná ani dračice nemá dostatek informací. Proč by jinak trávila tolik času mezi svitky a knihami?

Vron dopřál Hance pár dní odpočinku. Jednoho rána ji ale probudil a oznámil, že je čas vrátit se domů.

„Zrovna dnes jsem se chtěla jít s Plamem trochu proletět,“ protestovala.

„Na zábavu není čas. Musíš do školy,“ nenechal se obměkčit Vron, „běž se rozloučit s draky, přesuneme se ještě před obědem.“

„Když myslíš,“ nehádala se a odběhla za Plamem. Vronovi jí bylo líto. Stále vypadala přepadle a zdála se být pouhým stínem zdravé Hanky. Doufal, že ve škole se její stav srovná a rychle se zotaví. Škoda že ji nemůže poslat k jednorožcům, jejich léčebné metody patřily mezi nejúčinnější. Ale i tihle mimořádně zdatní kouzelní tvorové měli strach před malým zářivým kamínkem. Takový strach, že bezbranné děvče vyhnali pryč. Zatraceně! Vro-

na pobuřovalo, jak všude naráží na samé tajnosti. Copak mohou kameny zničit svět? Nemohl se dočkat návratu do Santareny, aby se vydal hledat přesnější informace. Může projít knihovny ve všech větších městech, může navštívit staré kouzelníky... To by bylo, aby o sitbelech někdo něco nevěděl!

Hanka se rozloučila s Plamem a šla poděkovat jeho matce.

„Byla bych ti vděčná,“ nabádala ji Karmaneuduna, „kdyby ses nikomu nezmiňovala o mém ozdravném zásahu. Všichni pochopí, že tě léčili jednorožci, když jsi jejich dcera. Ale mně by velice zkomplikovalo život, kdyby se rozneslo, že jsem ti pomáhala se sitbelem. Nikomu se nechlub, že ses ho zbavila.“

„Tohle neutajím,“ promnula si Hanka zjizvenou dlaň.

„Asi ne. Budeš s tím mít starosti.“

„Já? A proč?“

„Jednou lidé zjistí, že jim jsou kameny na obtíž a budou se jich chtít zbavit. Jenže ono to nepůjde. Budou požadovat, abys jim pomohla.“

„Třeba se podaří odstranit sitbely i někomu dalšímu.“

„Nepodaří. Nikdy se to nikomu nepodařilo. Pouze tobě. A jen díky tomu, že napůl patříš k jednorožcům a napůl k nám, drakům.“

„To nezní nadějně.“

„Ne. A bude hůř. Dej pozor, aby ses nedostala do blízkosti volného sitbelu. Jinak by veškerá naše snaha byla zbytečná.“

„Děkuji za pomoc.“

Dračice pokývala hlavou a Hanka vycouvala z její pracovny. Vron už na ni čekal u východu z jeskyně společně s Plamem. Dračí přítel škádlivě foukl do jejích vlasů a vyloudil na Hančině tváři slabý úsměv. Naposledy ho pohladila a vstoupila do Vronovy brány.

Léčba šokem

Byla neděle a ona se po dvou neradostných týdnech vracela do normálního života. Vyšplhala do stromového domečku, ale Rafan tu nebyl. Nalila si mošt a zapadla do pohodlného křesla. Jak se asi vede Svátovi u druidů, napadlo ji při pohledu na otevřené sušenky. Kdyby ho měla vedle sebe, určitě by dokázal zahnat únavu, kterou pocítovala. Možná by jí nabídl i čokoládu a trochu své zářivé nálady. Velice ráda by ho kontaktovala, ale pravidla druidů se neodvážila překročit. Zavřela oči a představila si R'ihana.

„Je mi moc líto, tati, že s tebou nemohu mluvit,“ pomyslela si v duchu, „ale kdo by mi mohl mít za zlé, když si to budu aspoň představovat. Víím, co bys mi odpověděl. Byl bys rád, že jsem v pořádku, a stejně jako Karmaneuduna bys mi nakázal, abych na sebe dala pozor. Tvoje rodina mi otevřela náruč, která v mém životě chyběla. Je mi smutno, tati, ani nevíš jak.“

„Á, tady jsi,“ rozlétly se dveře domečku a dovnitř vtrhl Rafan, celý zacákaný od barev.

„Vy ještě pořád malujete pokoje?“ zasmála se a vstala, aby ho přivítala.

Chytil ji do náruče a zatočil se s ní po pokoji. Opatrně ji postavil a prohlédl si ji.

„Ženská zatracená, na chvílku tě člověk spustí z očí a hned vyvádíš hlouposti. Nepřeháníš to s odtučňovací kúrou?“

Z Rafanovy kapsy se vysoukal rozhořčený Plavík, kterého během vítání nechtěně pomačkali. Hanka se natáhla, aby ho na usmířenou podrbala, ale Rafan tulíka odtáhl z jejího dosahu.

„Bacha na něj, poslední dobou kouše,“ varoval ji. Plavík se mu vymanil ze sevření, oběhl ho zezadu kolem krku a přeskočil na Hančino rameno. Vzápětí začal bláznivě létat po místnosti takovou rychlostí, že ho ani nestačili sledovat.

„Co jančíš, Plavíku?“ nechápal Rafan.

Tulík najednou skočil dívce na hrud' a nechal se zachytit v jejích dlaních.

„Hanka, kamarádka zase zpátky. Plavík moc rád.“

Přitiskla si chlupatého Rafanova přítele k tváři a on obtočil ocásek kolem jejího krku. Vnímala jeho radost a nadšení jako mentální ozvěnu. Hned se cítila o mnoho lépe.

„To jsou mi věci,“ pozoroval scénu kamarád bez jediného mrknutí, „poslední dobou se Plavík nechová hezky k lidem, co si pořídili kamínky.“

Hanka natáhla k Rafanovi otevřenou dlaň. Přistoupil a přitáhl si její ruku blíž k očím, jako by nemohl uvěřit tomu, co vidí. Velice jemně přejel prsty hvězdicovou jizvu a povytáhl obočí.

„Jednorožci tě zbavili ozdoby?“

Přikývla a s Plavíkem v náručí se slastně uvelebila v křesle. Rafan svlékl pocákanou košili a umyl se. Ke stolu si přinesl sklenici s vodou a posadil se proti Hance.

„Do oběda zbývá trochu času. Tak povídej.“

Vylíčila mu vyhoštění ze stáda i zákrok u draků. Rafan pozorně naslouchal a na čele se mu prohlubovala starostlivá vráska. Když Hanka skončila, hodně dlouho trvalo, než promluvil.

„Anděla si nechala svůj kamínek z ucha odstranit, a žádná jizva jí nezůstala,“ prohlásil zamyšleně.

Hanka jen pokrčila rameny: „Co vím já, víš teď i ty. Ani jednorožci, ani dračice neuznali za vhodné mi prozradit, oč běží. Jen samé tajnosti a náznaky. Dokonce ani Vron s vyzvídáním neuspěl.“

„Nepřinesla jsi povzbudivé zprávy,“ napil se vody Rafan a vstal. Prohrábl si vlasy a kývl na Hanku: „Pojď, Zachariáš nás čeká na oběd.“

Zbytek neděle proběhl v poklidné atmosféře. Odpoledne pomáhala při malování pokojů a uklízela cákance barvy z podlahy a oken. Večer téměř padala únavou a hned po jídle tvrdě usnula.

Bála se, že bude muset svou dvoutýdenní nepřítomnost ve škole vysvětlovat, ale učitelé viděli její přepadlou tvář a kruhy pod očima, a na nic se neptali. Každý si domyslel, že prodělala těžkou nemoc.

Snažila se soustředit na výuku, ale myšlenky poletovaly sem a tam jako splašení ptáci. Pořád se ohlížela, jestli nepotká Vincenta. Divila se, že ji hned první den ve škole nevyhledal. Těšila se na kroužek supervolonu jako malá. Vincent je zárukou, že ji žádná nepřízeň osudu nezdolá. Sevře ji do náruče a utěší. Představovala si jeho rozzářený pohled, až se setkají tváří v tvář.

Cestou na louku jednorožců potkala Andělu. Zdálo se, že na ni čeká, aby ji seznámila s novinkami. Hanka zdvořile poslouchala, jak byly minulé dva tréninky náročné a co všechno si na ně asistent vymyslel.

„Místo tebe s námi začala létat Siena. Je o rok starší než my, ale v létání je výborná. Navíc má úžasné vlasy – snad nejdější, co jsem kdy viděla. Vincent pro ni hned připsal několik figur, aby využil tu její hřívu v efektním sólu.“

Hanka se zarazila: „Se mnou už nepočítá?“

„Budeš létat místo mě a já zůstanu jako náhradnice,“ vysvětlovala překotně Anděla. Hanku zarazil její rozpačitý a nervózní postoj. Měla podezření, že se jí spolužačka snaží něco naznačit.

Vtom zahlédla Vincenta a okolní svět pro ni rázem přestal existovat. Měl černé přiléhavé triko s obrázkem stříbrného draka a hrozně mu to slušelo. Musela se hodně ovládat, aby se nerozběhla přímo k němu a nevrhla se mu do náruče. Tajně doufala, že to udělá on.

Zvedl oči a usmál se na ni: „Ahoj, konečně ses vrátila? Sienu asi neznáš, že? Bude s námi vystupovat.“

Po vzájemném představení dívkám nezbylo než si potřást rukama. Siena byla vyšší oslnivá kráska se zářivým úsměvem a dokonalým chrupem. Hanku bodl osten žárlivosti. Všimla si, že má dívka na předloktí obrázek mořského koníka vytvořený z kamínků.

„Pěkné, vid’?“ zasmála se Siena, když postřehla, co Hanku zaujalo. „Víš, já na ty jejich kecy, že jsou kamínky pro studenty nevhodné, moc nedám. Vždycky si prosadím všechno, co chci.“

Pak popadla prkno a lадně naskočila.

„Možná by ses dnes měla jenom dívat,“ starostlivě se na Hanku koukl Vincent, „jsi celá pobledlá. A připsal jsem pár figur, které neznáš.“

„Já to s Hankou do příště nacvičím,“ nabídla se Anděla, „a potom vám můžu dělat náhradnici.“

Vincent se podíval z jedné na druhou a pokrčil rameny: „Proč ne, záleží na vás dvou, jak se domluvíte.“

„Zítřka zase ve skladišti?“ zašeptala Hanka, když i Anděla zmizela ve vzduchu.

„No... víš, já zítřka nemám čas.“

„A pozítří?“

„V nejbližší době nebudu mít čas vůbec,“ zadrmolil, odvrátil oči a zamával na Julii s Gitou, že je čas se připojit.

Šokovaná Hanka sledovala, jak si bere prkno a spolu s dvojčaty letí nad louku.

„Nemohla bys mi prosím tě pomoci se začátečníky?“ oslovila ji Ferinová.

„Samozřejmě,“ přikývla s nepřítomným výrazem a připojila se k profesorce, která s menšími dětmi procvičovala nízké přelety.

Když vypršel čas, pomohla Ferinové sebrat cvičná prkna a postupně je odnášela do skladu. Jedno po druhém je rovnala do polic a dumala nad tím, proč se s ní Vincent nechce sejít. Vždyť ji miluje! Copak může láska za dva týdny vyhasnout? Do skladu se začali trosit i ostatní. Hanka zalezla do kouta za nepoužívané harampádí, aby se s nimi nemusela potkat. Bála se, že se každým okamžikem rozbere. Kluci i holky postupně naházeli do polic svá prkna. Doufala, že bude moct konečně vylézt, když se objevila Anděla. Uložila prkno a zvědavě nakoukla za harampádí, kde se krčila Hanka.

„No vida! Celou dobu si říkám, kam jsi zmizela,“ ušklíbala se chápavě.

Opět cvakla klika a Anděla se hbitě přikrčila do úkrytu k Hance. Dveře vrzly a ozvaly se kroky.

„Je úžasné, jak zvládáš sestavu,“ důvěrně zavibroval známý mužský hlas, „hned je vidět, že máš létání v krvi. Opravíme pár drobných detailů a budeš dokonalá. Nikdy jsem nepotkal větší talent.“

„Ale jdi, Vinci, trochu přeháníš. Ostatní holky zvládají sestavu stejně dobře jako já.“

